

DOPISY - "PÁ~Ã•PRAVY NA DOVOLENOU"

Pondělí, 27 srpen 2007

Uplynulo od té doby sotva pár dnů, pár týdnů - a budoucnost se plevelila do minulosti. Takhle je to asi někdy s minulostí. Ačlověk se nejprve nesmírně těší, pěstavy jsou jak o letu na měsíc, pěstání a touhy kolorují skutečnost, bláznivé sny vítají jak barevná fotka nad černobílou. Bude to tak, jak se těšíme? Nebo ještě lepší?

Najednou je všechno za námi, doba je minulé, kterou připomíná jen pár fotek... Zůstává však nové očekávání, nová naděje, jak v té skvělé Pandory. Jak se mám? Holka, nestíhám nic, to dojde dříve za prací je náročná, nečím jsem čekala. V pět ráno vstávám; jak to není už pro mě, docela má to nějaké vlivy ani jednou snad vlak nejel načas; cesta do práce a z práce mi tak zabere denně kolem dvou a půl hodiny. Cestou ještě nakoupit, vyvenčit psa, doma udělat něco k jídlu, vyprat, uklidit - a jsem ráda, když v jedenáct mážu jít spát. Zkoušela jsem najít jakou práci v Olomouci, ale je to tu bída... Na to, jak je Olomouc velká, tak platy nabízejí hodně malé. Potébovala bych auto, aspoň jednou dvakrát týdně bych mohla být doma o víc jak hodinu dříve v pohodě i knihovnu, obchody a jiné věci. Teď akorát sleduju hodinky a když chci ještě něco nakoupit pro dáčka, tak to je děs... Jo, mohla bych sice zajet kam do hyper super marketu, nakoupit v klidu a pod jednou stěhou - ale tam to je zas za hodně víc peněz než u našich známých bratřích, víš? Spala bych taky hrozně a bylo by to hned lepší... Dneska mám asi Den blbec. Vždycky, když si říkám, jak je to fajn, jak je mi a jaká je pohoda, se musí najít něco, co tě ubezpečí, že si nemáš moc vyskakovat a létat vysoko. Skvělá má záležitost dole v bedrech - za týden jedeme na dovolenou do Orlických hor, na kolech, tak doufám, že to do té doby přejde; k lékaři se nedostanu, šéf má z práce nepustí a já na tu dovolenou moc moc chci. A další - táta, který hlídá psa, si to rozmyslel, takže tebe bych hledal jaký psí hotel? a hlavně si rychle našel brigádu, protože takový desetidenní pobyt vyjde aspoň na dva tisíce... Šert aby to všechno chytlo. Ale nebyla jsem na dovolené půl let, vždycky jen na táboře a tam jsem vlastně pracovala, i když jinak. Ale opravdová dovolená je opravdová dovolená... Tak jsem si postelovala a jdu spát, totálně odrovnaná - balila jsem dokonce synátora na tábor; za je aktivní, a radioaktivní ústí to bylo dost psychicky náročné a vyčerpávající. Ale ano, všechno chytlo potěšně; věci si nachystal vedle tebe sám: jedny slipy, jedny ponožky, dvě košile. Vážíš bys MP3 a počítač? holt nebyly mnou uznány za dostatečné a tak musel ještě přehodit další kus oblečení, musel si vyzkoušet i kalhoty, jestli z nich náhodou nevyrostl jako z botasek koupených v květnu (vel. 45), do kterých se přede mnou prostě už nevejde. Hrůza. Následovala koupání bot velikosti 47 - v necelých 14 letech... tady má 187 cm na výšku! kam ještě poroste? Do nebe? A umíš si představit, kolik toho sníš? Otesánek hadra... Takže - dvě oblíbená trika se ještě suší (pod postelí jsem je prostě nehledala, když jsem dávala prádlo), ale bez nich by se jet prostě nemohlo. Takže tak si tady uijeme. Já nemít toho svého medvíčka tak bych asi už uměla... ale takhle nemůžu padnout, i když se máš snažit zničit těma našima super vyjíždě na kolech. Já se ale jen tak nedám... :-)) A "středoví-doví" máš; vzkázat, že nečím by mi lásko svazovala ruce, ale ten čas, čas je pevná věc, která se bohužel nedá natáhnout, roztáhnout a do jednoho dne víc minut nenapumpuje...

Pavla von Holomoc P.S. A víš, co je ještě nového? Moje spolužačka minulý týden porodila dceru; Sofii - není to krásné jméno? Tak se těšíme, a je pojedeme navštívit. Ach, málem jsem z toho chytl slepičí nemoc, jak se tady u nás šíří touze po miminku. Ale pak si vás uvědomím svoje dva raubířské pubertální těšíme se raději na odchod... to bude klid. ♥